

LA TUIES

REIALS JORNADES:

- Estic desesperada, marquesa. Encara no m'ha mirat.
- Paciència, donya Laura. No serà perquè no haguem posat tota la carn al foc!

AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :

Por la Agencia "Pèsols"

Crónica ancestral y emoliente que nos remite nuestro director don Eleuterio Rufasta por mediación del viajante de botines señor Pérez.

Jueves.—Hemos salido de Nápoles con viento fresco. ¡Hijitos, y qué pánico pasé! Figuraos que es una población en donde como te pongas en la posición de coger una florecita, ya te han hecho una cosa fea. Yo no hacía más que arregar todos los tapones de gaseosa que me venían a la mano, por un por si acaso. ¿Sabéis en qué se parece una menca limpia después de recibir una visita, a Blasco Ibáñez? En que s'alaba. ¿El hado más duro? El ado...quin.

Viernes.—Camino de Mallorca he tenido una idea de aquellas que dan un gavadal de pesetas. Voy a escribir una operita en tres actos, con música vienesa. Hay dos príncipes que se quieren y acaban casándose y cantando un vals. ¿Verdad que es un argumento nuevo? Giralt y Capdevila a mi lado quedarán más chicos que Gaián. A propósito: ¿cuál es el huerto que más les gusta a las modistas? El hort-era.

Sábado.—¡Ya somos en Barcelonal! ¡Ya hay júbilo! ¡Ya se oyen cañonazos! ¡Ya se arremolina la gente! Para festejar el acontecimiento os voy a decir uno de polifacético y cacacético. ¿En qué se parece la agalla de un pescado, una menor bizca, y uno que va al water closet? ¿No lo encertáis? Es muy sencillo: en que la agalla, ganya, la menor bizca, guenya, y el que va al water closet guinya. (Suponiendo que fuera y no tenga restreñimiento).

Domingo.—Para que veáis que no me paro en barras, ahora os endilgaré dos de circunstanciales. ¿En qué se parece la casa Real de Italia a una cacerola de cobre

cuando se cae? En que s'abolla (o Savoya, no viene de aquí). Una limosna a una pobre que no ve, ¿qué semejanza tiene con la guardia de alabarderos? Pues que es pa-la-ciega.

Lunes.—¿En qué se parece una ladilla a un vigilante? ¿En que todos le dicen c'abra! ¿Y un colchonero a una cerveza? En que mata la sé! Este sí que no lo encertáis: ¿En qué se parece Eldorado a un automóvil? En que Eldorado Teatro de Cataluña, y el automóvil teatro-pella si badas. ¿Que son fúnebres? Ahora rai, que los podréis enterrar baratos, con eso de la rescisión de las pompas!

Martes. A ver si encertáis en qué pueblo de Cataluña se va más deprisa. ¿No caéis? Pues en ¡Se-cuital! Conque Pico se ha quedado sin el marquesado? Y, pues, ¿qué se creían ustedes? No todo es soplar y hacer bombillas, que dijo Cullaré en la conferencia de Washington. Recaditos a Orriols, de La Verdad, y al pollo Herrero, cada día más revenido.

Miércoles.—Estoy pensando en hacer algo que me haga hombre célebre. Daré una circunferencia en el Ateneo versando sobre el tema: «Influencia de los plátanos en la segunda enseñanza femenina». Haré tronar y llover. Vendrán a escucharme Quim Borralleras, Doménech con aquellas barbas que n'habilia, los chicos de Acció Catalana y una comisión de tresillistas. ¿Cuál es el colmo de un farolero? Encender los ánimos. ¿Conque han hecho concejal a un Cera, eh? ¡Ya reíremos, ya!

RUFASTA

LOS POETAS DESCONOCIDOS

Nosotros, que siempre estamos serenos y vigilantes, como dijo un concejal del antiguo régimen, no podemos menos que cumplir nuestra promesa de dar el final del poema «La Remoriade» que principiamos a publicar en el número anterior. Helo aquí, sin quitar punto ni coma, ni poner más pan que queso:

Tú ladras como lobeza (1) enjaulada y maldecida de hierros te veas zurcida y colgada en gruesa lezna.

Cual sofisticado pirata dedicado al merodeo te enviarán sin rodeo hacia el río de la Plata (2).

Llegarás a ser enteca (3) y de carácter enojo (4), mas no será de tu antojo el ponerte astrosa beca (5).

Que parecerá un festón de una gran drina fetiche, nunca sabrás como Escriche y comerás cañamón (6).

Con un sutil microscopio ya que eres tan pequeña como una pulga rifeña te buscará Don Procopio (7).

Como Judas Iscariote tendrás envidia genuina y cual perversa beduina vivirás en un islote (8).

Morado por unas fochas que con su picote agudo de un modo morrocotudo te dejarán sin las mochas (9).

Tu fin será pregonado de todo el mundo el confin, llegará tu nombre al Rin y a los jardines del Prado (10).

Y en este gran desespero que deberás poseer lechuga podrás volver que pronto verte prefiero (11).

Y acabando tu desdicha sólo tengo que decir que vale más no escribir y dejarte como ficha (12).

Aquí termina la primera parte. La segunda, si nos vaga, la publicaremos un día u otro, porque poemas heroicos, como «La Remoriade» entran pocos en libra.

(1) ¡Apartad las criaturas que eso de oír «ladrar» lobeznas, no se ve todos los días!

(2) Muy bien pensado. ¡Con «plata» nada hay que falle!

(3) —En... ¿qué? — ¡Tecal! — ¡jah!

(4) ¡A este enojo me acojo, porque soy hijo de Arbecal!

(5) Véase el último concurso de la Mancomunidad.

(6) ¡Rediez, y que eres ladrón!

(7) La Chelito se quejará por competencia ilícita.

(8) Oye, poeta estrambote: ¡si no tuviera una angina, te soltaba una tuña que te quitaba el cogote!

(9) Mochas gracias, Sir.

(10) Y te pondrán dentellado como una sierra sin fin, por indio y calabacín.

(11) Un millón de marcos a quien mande la solución.

(12) ¡Y si no te has de enfadar, yo sabré colmar tu dicha mandándote una salsicha de las que hacen engordar!

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

Fabricio.—La frase «Aún hay patria, Veremundo!» la pronunció Godoy después del tratado de enlace de los Pirineos.

Un nuevo rico.—El marco era una moneda que valía cinco reales de vellón en sus buenos tiempos y que ahora con eso de la guerra y de la paz ha quedado en cuadro.

E. M. Terio.—Los caracoles artificiales le quedarán muy bien fabricando la concha de celuloide y la carne de caucho. En Kamelenbott (Alemania) hay una fábrica que produce muchos millones cada día que no llueve.

A Mador.—Una señora a quien le soplan cien nabos por el procedimiento de las misas se parece a una novia en que ¡es-timadal!

Pierrot.—La mejor pluma para escribir una declaración amorosa es la de ganso.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La legió d'honor

Darrerament ha estat a Barcelona el professor francès monsieur D.tr., famós pels seus estudis farmacològics.

M. D.tr.. no té cap condecoració, i d'això ell s'en vanta. Conta que una vegada, el ministre d'Instrucció va oferir-li la Legió d'Honor.

M. D.tr.. la refusà.

— Per què? — li preguntà el ministre

— Molt senzillament. Vostè coneix el meu país?

— Prou.

— S'ha fixat, els dies de mercat, els grans ramats de bens que travessen aquelles carreteres?

— Sí, senyor.

— Ha vist que, entre l'immensa masa de llana, es veu de tant en tant alguna taqueta vermella?

— Efectivament.

— Aquelles marques que porten els bens, vermelles com la roseta de la legió d'honor, no signifiquen que els que les porten siguin els més grassos, ni els més fins, ni els més dòcils. Vol dir senzillament que són els que ja estan venuts. I jo, francament, no voldria que al dur la Legió d'Honor poguessin pensar-se alguna altra cosa semblant...

Les normes

La M.r.t. M.r.r., aquella característica catalana que tants bons dies ha donat al nostre teatre, mata hores i hores empassant-se les normes ortogràfiques per a poguer declamar amb més justesa les produccions d'en Sagarra i d'en Millàs Raurell.

L'altre dia parlava amb una altra actriu del català que ara s'escriu i aquesta li digué:

— Jo, cregui, amb aquests mots nous em faig un *lio*...

I la M.r.t., molt seriosa:

— Un *lio*, no. Un farcell.

Això ja ho fa qualsevol

En R.p.ll, el conegut comerciant de cigrons, és un home que té la mania d'haver fet tot lo que fan els altres.

Li expliques que ahir vas estar al Liceu i, amb un to de naturalitat que sorprèn, et contesta:

— Caram! on era, que jo no el vaig veure?

T'ha tocat la loteria.

— Jo, l'any 1906 vaig treure la grossa. Seixanta mil pessetes. Però amb allò de la pau entre Rússia i el Japó van baixar uns valors que jo posseïa i ho vaig perdre tot.

Parles de toros:

— Jo? Quan tenia setze anys vaig torejar a Sevilla. Encara tinc retalls de diaris que parlen de mi.

L'altra nit, a Caçadors, on el senyor R.p.ll va a fer la manilla, uns companys es proposaren pendre-li el pel d'una manera definitiva i feren re-

caure la conversa sobre les barbaritats que a vegades fa fer una dona.

— Quan jo penso — digué un d'ells — que per aquella rossa que jo tenia l'any passat em vaig barrotar més de vuitanta mil duros!

— Uil! — féu el senyor R.p.l. — A Paris jo em vaig tenir una que en dos mesos, si em descuido, m'arruina.

— Doncs jo — exclamà un altre dels circumstants, — ara que estem entre homes puc confessar que un cop, a Nova York, vaig enamorar-me boja-ment d'una estrella de cine i aquesta per a accedir als meus desitjos va exigir... Oh! Pot ésser no vos ho creureu! Va exigir-me i va aconseguir de mi que li fes l'amor a la francesa...

— Això? — preguntà allavors el senyor R.p.l. Home! A veure qui és que no ho ha fet!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

La darrera concessió

LA vida de la Esperanceta no havia estat precisament un model de virtut. Enjogassada i sensual, els seus flirtejos de nena havien començat a les tardes de tennis de la Salut, continuant als balls de càn Tolosa i epilgant-se en alguna que altra fugideta cap a altres llocs de refugi menys concorreguts i més discrets.

Primer ses amoretos foren inofensives; mes, poc a poc, portada per l'ardència del seu temperament, anà posant cada dia menys oposició als precés dels seus adoradors, fins al punt que cap d'aquests deixà de tastar, goludament, la delícia del seu cos jove i delicat...

Mes un jorn, l'Esperanceta conegué un enginyer, xicot molt correcte, extremadament estudiós, i bon noi per temperament, que, un cop hagué fruit el plaer prohibit de la possessió de la noia, cregué necessari quedar com un cavaller i demanar-la als seus pares en matrimoni.

L'Esperanceta, cosa estranya, es mostrà es-querpa al principi en aquest desig. Era un reste de pudor que impedia a la seva consciència abusar de la bona fe d'aquell noi o era que, partidària de l'amor lliure a ultrança, refusava per *in-aeternum*

el matrimoni? No no sabem. Mes lo cert és que tant i tant insistí el jove enginyer, que, per fi, el prometatge adquirí caràcter oficial i es fixà aviat la data del matrimoni.

No cal dir els comentaris que a la nova del prometatge féu la xafarderia en boga durant molts temps a tots els concursos de tennis, a tots els balls i a totes les reunions poca-soltes amb pianola i gramofon. Les mamàs, graves i serioses, mormolaven; els nois reien, desvergonyits, i les xicotes sostenien animades converses en veu baixa.

Dues d'aquestes amiguetes que no se separen mai, que duen sempre roba, mitges, sabates i capell iguals, i que en discretes confidències practiquen sempre que poden un complet i pràctic curs amorós, enraonaven també.

— Ja ho veus — deia una d'elles. — L'Esperanceta ha cedit per fi la mà a l'Enric.

— Si — respongué allavors l'altra amb una rialla. — Devia ésser lo únic que li mancava cedir.

BIT LLETA

— Que m'agradaria que se t'acabés d'obrir!
 — No sé pas què hi veus!
 — Però jo sé lo que hi veuria!

— Mireu que és beneit aquest moblista. Li he demanat una otomana de batalla i m'envia això, que a'quí quatre dies no tindrà una molla sencera!

La cura de mascle

LA senyora Mònica fa ja molts anys que és casada i, pel que es veu, comença a sentir pesada la càrrega del matrimoni. Res té, doncs, d'estrany que en les seves converses amb el veïnat aconselli sempre a les noies que no es casin.

— Ai, Madrona — deia l'altre dia a la pubilla del cansalader, — el matrimoni és un calvari per la dona. Quan el marit ja està satisfet dels seus desitjos sensuals, només sab cridar. Que si el dinar no està a l'hora, que si t'has descuidat de cosir un

botó, que si has trigat a preparar-me la camisa neta. Ai, noia! Dixosa la qui pot morir soltera!

Mes la Madrona, que té al menys mitja dotzena de xicots que la volten, no es deixava convèncer per aquella argumentació.

— I doncs, i vostè, senyora Mònica, per què va casar-se?

— Ai, filla meva! Perquè el metge va aconsellar-m'ho!

— El metge? Quin mal tenia, senyora, picor?

— No! Estava de sis mesos...

LLUCI FER MIN

— En Lluís és un estúpit, un animalot, un...
 — Leonor, recorda't de que ets una senyora «galant»!

La humilitat

LA Badoreta, una noia de divuit anys, bufoneta i d'ordinari riallera, feia dies que es trobava malament, estava trista i no menjava.

— I doncs, què et passa? — li preguntà sa mare veient el seu ensimismament. — Que has renyit amb en Joan?

— Ai, mamà! — exclamà la Badoreta esclatant en plors. — Pitjor que això!

— Com és això?

— Miri, l'altre vespre, quan vostè s'en va anar a cercar oli per fer el sopar, em va agafar, em va petonejar i...

— Què dius ara! Desvergonyida! Mala filla!

— Ah! I encara si només fos això!

— Què? Encara més?

— Si, mamà, sí! Que després d'haver entrat per la porta de davant es va empenyar en entrar per la del jardí...

— I com t'ho vas deixar fer, indecent?

— Com que diu que el que reb una ofensa ha d'ésser humil i parar l'altra galta!...

F. AVALL HARGA

El museu de desnú

Es deia senyor Peix, era fort com un roure centenari i feia molts anys que desempenyava el càrrec de porter del Museu de desnú.

Filosof i observador, passava el dia llegint, sense enraonar amb ningú, fumant una eterna pipa, els espirals de la qual s'entretenia en contemplar beatíficament.

Un matí, entre l'infinitat de visitants que diàriament acudia al museu, es presentà un senyor primet, amb una tosseta tremolosa, acompanyat d'una esplèndida xicota d'uns vint-i-cinc anys, alta i ben plantada.

Un cop hagueren entregat les invitacions, el porter cridà apart al vell.

— Perdoni, senyor — li digué en veu baixa. — Aquesta senyora que l'acompanya, és tal volta la seva esposa?

— Si, senyor. Per què?

— Perquè, en tal cas, jo li aconsellaria que no entressin a visitar el museu. No sé si em comprèn, sab? Hi han certes comparacions que no convenen...

A. BAT

— Senyoret: a quina hora vol que el cridi?

— A les vuit, però si no et contestés, entres i em dones una bona remenada.

Sorpresa de carnaval

CONTRA la seva voluntat, puix no era partidari de portar a la dona a cap lloc on s'hi fes xirinola, el senyor Casals consentí, després de molts precs, anar aquell dissabte amb la seva muller, la revinguda senyora Tomaseta, al ball de Novetats.

El senyor Casals, de tant en quant, procurava allò que es diu *tirar una cana al aire*. Veu's aquí perquè ell es resistia a anar a Novetats. Figurint-se que donés la casualitat de què es topés amb alguna fulana de les que havien sigut amigues seves que li gastés alguna broma indiscreta, i vaja escàndol el que li armaria sa muller!

I, en efecte, passà així mateix. Encara no havien acabat de donar la primera volta a la platea, una *jamona* que anava disfressada de *Colombina* s'acostà al senyor Casals i li digué:

— Què? Encara gastes aquells calçotets de piquè amb ratlles verdes?

L'escena que la senyora Tomaseta armà al seu marit fou de les que fan època. Ni sisquera volgué esperar el final de la primera part. Agafà al seu marit pel braç i d'una revolada se l'endugué cap a fora.

— Anem-s'en a casa desseguida!

Després del rondinar que poden sopsar nostres llegidors, el matrimoni arribà a casa on es desenrotllà la conseqüent escena de crits, plors, *po-cavergonya! Ai i que en sóc de desgraciada! Ja m'ho deia la mamà!*, etc.

L'endemà al matí, la bogadera que els hi rentava la roba entregà somrient el paquet setmanal a la senyora Tomaseta i li digué:

— Quin goig que feien anit al ball de Novetats! Ja els vaig veure, ja!

— Ah, si?

— Si, senyoreta, si! Fins vaig gastar aquella brometa dels calçotets al senyoret!

Els fruits saborosos

LA Rosons és una pageseta de uns divuit anys, alta, garrida i amb uns garrots de cames i una avant-guarda i una rera-guarda capasses de marejar al més entenimentat timoner.

L'altra tarda sortí a tallar raïms acompanyada del seu cosí Pep i després d'haver curullat tres portadores, com que era hora de berenar, la Rosons s'assentà en un relleu del terreny i tragué del cistellet un parell de pomes i altres tantes llesques de pa.

— Té, Pepet — féu, allargant la meitat de la minestra al seu cosí.

El noi agafà la poma i la llesca, i s'estirà mandrosament un xic avall que sa cosina, des de on s'albirava un magnífic panorama. Les cames d'ella, obertes a banda i banda, rebotien descarades per sota la faldilla curta i deixaven veure lo bo i millor de la seva personeta.

— Vina a seure aquí, Pep!

— No; estic millor a n'aquesta ombra.

En Pep buscà un cep ben carregat de pàmpols, s'ajassà al darrera i s'entregà a la contemplació d'aquelles formoses vistes que li oferia la seva cosineta. No cal dir que el xicot trem...olava de desig davant d'aquella afrodisiaca visió i que aviat les seves mans urdiren la xarxa artificial de l'amor.

En aquestes, la Rosons, com si se li acudís de cop una cosa, cridà decidida:

— Pep!

— Què... vols? — va contestar aquest des de darrera del cep.

— Que al sortir de casa no m'he recordat de rentar aquestes pomes. Pela-la abans de menjar-te-la.

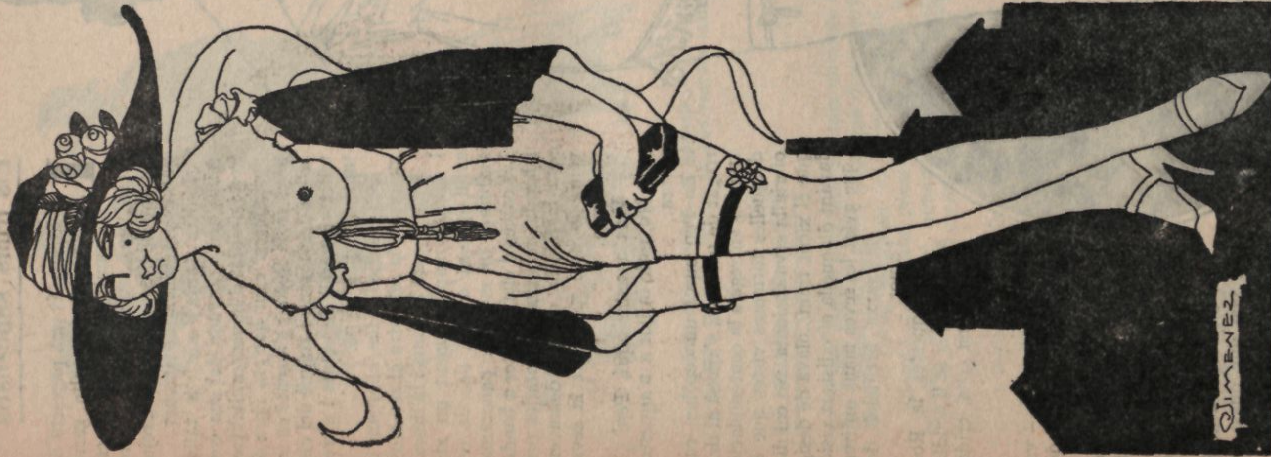
En Pep replicà amb una veu que quasi no se'l sentia.

— Està... bé... dona... però precisament... ara... me l'estava... pelant.

Tinc un fret terrible. Si trobés algun voluntari que em volgués escalfar una mica!

G. PERUT

XUPA SIGA... ROS

ELS MODELS DE «LA TUIES»

Vestit de soirée per a nenes «mal» que hagin fet varies vegades el cop de cap. El moneder és un dels elements indispensables d'aquest trajo, que el modisto recomana com a pràctic i senzill.

Lo blanc no taca

Si es fessin al món campionats de polidesa, com s'en fan de futbol als camps d'esport i de pantorres als balls alegres, en Marià n'hauria sigut campió de totes categories. Complimentós a no poder més, empalagós d'amabilitat, tocat i posat fins a l'extrem, el més gran disquet que podien donar-li era fer-li sapiguer que vos havia ocasionat un enuig o una molèstia, per petita que fos.

No tolerava cap manca a l'urbanitat a ningú. Quant an ell mateix, al més petit esclavissament en la seva conversa, al més mínim error que pogués ovinar-se en les seves paraules, es desclia en humiliacions i demandes de perdó.

I la seva dona — puix en Marià era casat — corresponia a la seva extremada correcció enganxat-lo de la manera més descocada que pugui imaginar-se ningú.

Fins aquí no hi ha res d'estrany; ésser casat i que la dona l'enganyï són dues desgràcies que ningú pot estar segur de restar-ne indemne. No hi ha ningú que no corri el perill d'arribar-se a casar, i, fet això, ja ha donat el primer pas per a que una segona desgràcia caigui damunt d'ell.

I el nostre bon Jan d'en Marià caigué en desgràcia.

Es a dir, va caure, va caure... No fou precisament ell; però és cosa sabuda que de les rellicades de la mitja taronja en reb sempre el marit les clatellades honorífiques.

FINAL D'UNA CARTA:

«... creu, estimat Lluís, que a l'anar-te'n has deixat un buit, que no hi ha qui me l'ompli»

Un jorn, un amic del pobre Marià, compadit de la seva dissort, l'avisà.
— La teva dona t'enganya amb Fulano, a tal hora i en tal lloc.

— Què dius ara?

— Lo que sents.

— Home no pot ser!

— Per què?

— Perque em sembla que ho hauria conegut, i, per ara...

— Doncs, vés badant. Creu-me, posa't a l'ajunt i vigila, acabà recomanant-li l'amic.

Atuït per la nova, en Marià va jurar venjar-se.

Va anar al lloc indicat i a l'hora assenyalada. Es tractava d'un xaletet, voltat de jardins, molt discret i tranquil.

En Marià va trucar nirviós. Del primer pis es va obrir un balcó i es va tornar a tancar desseguida. Cinc minuts després s'obria la porta i en Marià es trobava cara a cara amb el causant de la seva desgràcia.

— Està sol?

— Sí, senyor.

— No por ser!

— I ara! Què s'ha tornat ximple! El lector ja haurà comprès que t... ia una sortida falsa.

— Cavaller! — li digué en to dramàtic en Marià.

— Vostè m'ha tacat l'honor!

— Jo?

— Sí, senyor, si que es pensa que no ho sé — que vostè i la meua dona.

— I d'això en din tacar-li l'honor? Que no veu que el blanc no taca?

— Té raó! Dispena. Ara veig clarament que m'han dit una cosa per una altra! Envejosos, sab?

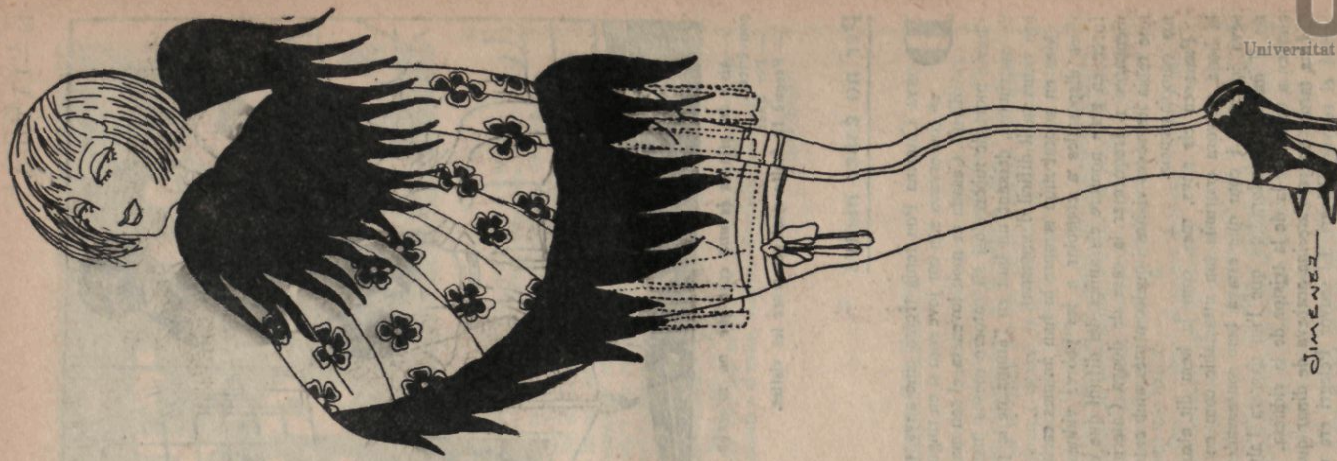
M.

... ja sabs que després et quedés que no ets bò per res durant tot el dia.

— Mira «Tritot», les el favor de no fer-me posar malament, perquè sinó...

ELS MODELS DE «LA TUIES»

Non figuri de capa en seda i pell que hauria l'atenció en els salons de modes de París. Hi ha que advertir que lo més important del modist, és que siga una bona pell.

— Això del pijama és una cosa que no m'acaba de convèncer.
— Per què?
— Perquè fa molta nosa per rebre les visites.

Per no ésser menys

DONYA Caterina Pou tenia trenta cinc anys, però conservava son cor jove com si en tingués divuit. Casada de molt joveneta, el seu marit s'havia mort de tuberculosi als catorze mesos justos de matrimoni, deixant un buit en l'ànima de la pobre vidua molt difícil d'omplenar.

Mes en aquest món sempre hi han ànimes caritatives disposades a consolar a les pobres vídues i foren en gran nombre els amics del difunt que començaren a freqüentar la casa de donya Caterina, que rebia les seves visites i quelcom més amb extrema complascència.

Passaren els anys, mes, com ja hem dit abans, la bona senyora continuava tan insaciable com en la seva joventut i com que estava ben conservadeta, no li mancaven adoradors que l'un darrera l'altre anaven a distreure-la de la tristesa de la viduesa.

Una tarda, donya Caterina acabava de dinar quan arribà el senyor Pelegrí. El senyor Pelegrí era un dels seus més fidels visitants des de la mort del seu marit.

—Caramba, Pelegrí! No sabia que fossis tan xerraire!—exclamà la vídua en veure'l entrar.

—Jo? Què he dit?

—L'altre vespre tu estaves al cafè amb uns amics i vas dir que tu, i que jo, i que si són verdes, i que si són madures...

—Veuràs, veuràs—digué el senyor Pelegrí—. Es veritat! Estàvem enrahonant i en Martí, aquell pocasolta, digué que tu i ell, i que ell i tu, sabs? i en Surroca digué que ell també, i en Molins que també, i l'Altimira també, i jo, és clar, no vaig voler ésser menys...

VAL DUFA

• • •

Històric

EL menjador de una de les més acreditades cases d'honest esbarjo de la nostra alegre i confiada ciutat, estaven una colla de corridos fent forrolla, "madrugant" les xicotetes i, com és més que natural, no fent ni una pela de gasto.

Era ja avançada la nit quan comparegué un senyor que, segons referències, es aficionat a entrar pel jardí en lloc de fer-ho per la porta principal. Va estar-se una estoneta de conversa, i per fi digué que li preparessin una habitació, que aniria a ocupar amb la Carmeta, una pupila jove de la casa.

Quan la noia, poc experta encara en les preferències de la clientela, anava a creuar el corredor, la "Segunda" li féu a l'orella una observació que cregué necessària:

—Carmeta: amb aquest senyor ja cal que obris l'ull, que és molt viciós.

K. BRETA

— Què vol que li digui: aquestes americanes amb travilla em fa l'efecte que són per col·legials.

— Si? Doncs miri a mi aquestes faldilles tan curtes, em fa l'efecte que són per nenes que encara mamen.

ALVOLTANT DEL BRAJER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens envilin i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

El papu

EN Julià, en els tres anys de prometatge, bé prou que havia vist lo que era capaç de donar de si, posada en el terreny de sogra, la senyora Madrona; però l'home proposa i els propietaris disposen. Com que en Julià, malgrat les visites a procuradors, agències, corredors de finques i anuncis al diari no trobà pis, no li restà altre remei que anar a viure amb la sogra un cop casat, soportant, com és natural, totes les seves impertinències i tot el seu etern mal humor.

Als tres mesos de casada, la Cisqueta començà a sentir marejos, a perdre la gana i a sentir-se cansada. Res, allò tan vell de l'amor, que comença sumant pecons, segueix restant quartos de la butxaca i acaba en una regla d'al·ligació a la que succeeix una regla de tres amb la multiplicació corresponent.

La Cisqueta era una noia un xic dèbil i malaltica, i tot el temps de l'embràs fou pel pobre Julià un verdader calvari.

Arribava a sopar el pobre xicot, cansat de córrer tot el dia per aquests mons de Deu i, amb més son que gana, menjava de qualsevulla manera, perquè la noia no tenia forces per estar a la cuina i fer-li el menjar, havent en Julià d'empassar-se el que la sogra, tard, malament i de mala gana, li preparava, i encara no feia un quart que havia sopat, es ficava al llit amb la seva tendra costella, qui tantost aeguda començava a gemegar!

— Ail! que no em puc estar al llit!
— Per què?
— Perquè la criatura s'em mou!
— Malvinatge! — mormolava el pobre marit ja mig endormiscat. — Què et fa?
— Ara sembla que salta!
— I què té de saltar, dona!

— Et juro que sí! Ara sembla que dona voltes!
L'home es girava de l'altre costat, tot malhumorat, i al poc rato, la Cisqueta el tornava a despertar:

— Ai, Julià! Ara dona cops de cap!

— No en facis cas, dona!

— És que ara em sento com si mोगués les cames. Ja veuràs: es presentarà de peus! Ai que em moriré de part! I que en sóc de desgraciada!

Tant i tant empipà al pobre xicot, que aquest tingué una idea lluminosa.

Acostà el cap a la porta per on devia sortir triomfalment l'infant i fent la veu grossa exclamà:

— Nen! Que ve l'avial!

I diu que des de llavors la Cisqueta no va sentir més moure's al nanu, davant d'aquella menassa.

BON BENT

□ □ □

Coses de l'edat

EL senyor Secundí acabava de baixar de Girona per a mirar d'arreglar un negoci de suro amb el seu corresponsal a Barcelona, don Lluís Brufau, de la firma Brufau, Tutau i Girbau, del carrer d'Aribau, i, és clar, la primera nit els dos comerciants acordaren sopar plegats i anar-s'en després a córrer un xic per Barcelona.

Primer van anar al Sevilla, on destaparen algunes ampollas de mançanilla, i d'allà, el senyor Brufau agafà un auto amb el seu amic i se n'anaren a visitar un centre d'esplai amorós on els hi presentaren lo més escollit que tenien.

— Què? — digué el senyor Brufau. — Li agraden, senyor Secundí? Apa, decideixi's.

L'interpel·lat somreia escèpticament.

— Miri: al Marroc, quan un soldà reb la visita d'algun magnat i el convida a visitar l'harem, l'invitat llença el seu mocador sobre la xicota que més li agrada i té dret a dormir amb ella aquella nit. Damunt de quina llençaria vostè el mocador, senyor Secundí?

— Jo? — féu el vell. — Damunt de cap.

— I doncs? Que no li agraden prou?

— Sí... Ja ho crec que m'agraden. Només que ja fa bastant temps, sab?, que no em moco...

F. AVONS

Comentaris

DESPRÉS d'una pubertat "accidentada" — havia perdut als dotze anys la flor de l'innocència — la Quimeta va trobar un promès que li perdonà, en gràcia a la seva gentil formosura, tots els dolços pecats que havia comès en aquesta vida. I que no eren pocs! En aquells quatre anys — setze justos en complia, al maridar-se, la xamosa Quimeta — la seva existència havia estat molt accidentada i innombrables eren els fadrins del poble que havien obtingut d'ella, no tan sols aquells favors amorosos que s'acostumen a prodigar per les pallisses i pels marges del camí, sinó aquells altres, menys naturals i més refinats, que són patrimoni quasi exclusiu del vici de ciutat.

No cal dir que el jorn del seu casament, els comentaris que es feren en tot el poble foren de les més distintes menes. Cadascú hi deia la seva. Però l'observació més justa la féu l'hereu de cal Borni que, mentre encenia un caliquenyo contemplava la comitiva nupcial sortint de l'església.

— Ja ho veus! — li digué algú. — Ja és casada la Quimeta!

— Si! — respongué l'hereu. — Tant jove! Figura't que ahir encara mamava!

FRI GOLA

La nit de Reis

Amb quina impaciència esperava l'endemà l'Enriquet! Era la nit de reis, festa per demés plena d'encis i de misteris per aquella tendra criatureta de quatre anys que havia demanat als monarques orientals un cavall, un automòbil i un cercoll! Ell prou s'havia proposat no adormir-se aquella nit, per esperar la visita dels *Magos*, però a les onze els seus ulls es tancaren i començà a roncar com una persona gran en el llitet que tenia al costat del seus papàs...

Mentretant, els progenitors de l'Enriquet, pensant en coses ben diferents a les que bullien al cervell de la criatureta, s'entregaven a maniobres molt lògiques entre marit i muller i molt pròpies d'aquella diada, que la senyora creia de reglament s'havia de solemnitzar. Però ell, el pare, que no era partidari de què els Reis li portessin un altre *bebé*, es veu que al final del festí amorós practicava certa maniobra encaminada a impedir que amb el temps el ventre de la seva dona adquirís el desenrotllol precursor de l'arribada al món d'un nou marrec, perquè en el moment culminant deixà anar una exclamació, amb veu interrompuda pel sotrac de l'espasme:

— Llui... seta...! tira't... en dar... rera... que... ja... vénen...!

I el nen, sobtadament despert i suposant, en la seva innocència, que el corteig reial s'apropava, mormolà:

— Què, papà? Ja han vingut?

— Si... fill meu... — digué el pare, ple de contrarietat, al veure interromput el moment més deliciós del seu esplai amorós per aquella pregunta. — Ja han vingut.

— A'mi m'ha semblat sentir-los — tornà a insistir la criatura.

I la dona, que tot just tornava a rependre la possessió completa dels seus sentits corporals, trasbalsats per la commoció nerviosa del desig incompletament satisfet; privat del moment més deliciós, afegí:

— Si, maco, si! Nosaltres també els sentiem, però han passat de llarg.

ARK HABOT

Maternitat

QUAN la portera, la dona que venia verdura, la pentinadora dels costats i la manicura del pis de davant s'enteraren de la desgràcia de la Rosaura, la botiga del carboner — centre de la xafarderia del veïnat d'aquell carrer — s'animà de concurrència davant la perspectiva de poguer comentar un parell d'horetes al dia la nova sensacional. Perquè la Rosaura, que tenia un tipet de gateta moixa que encisava, amb el posat que el seu nou estat li havia fet adquirir, els feia gràcia. Les crítiques, que per una altra noia haurien estat punxants i despietades, es desenrotllaven sempre en un ambient de compassiva simpatia.

— Pobre xicot! — deia la manicura.

— No ho hauria dit ningú! — exclamava la pentinadora.

— I com va ésser? — interrogava ansiosa de conèixer detalls, la Clotilde, una modisteta casada de poc, que es moria per tot lo picant.

— Al peu de l'escala.

— I ara! Què diu? No m'ho hauria pensat mai!

— Era una nit, cap a quarts de deu. Ja feia estona que ella i en Jaumet, aquell xicot escanyolit que li feia els *tatos*, eren a dins. Tancaren la porta, ella s'ajassà damunt dels graons i... Deu ens en guardi d'un ja està fet, que qui gemega ja ha rebut!

— No devia gemegar gaire, no! — responia, fent maliciosament la mitja rialleta, la Clotilde.

Vingué, per fi, el dia en que s'hagué de córrer a ca la llevadora. La bona dona arribà depressa, a veure tot com anava. I, amb el pretexte d'oferir-se per si mancava res, el chor de xafarderes penetrà en el menjador, des d'on se sentien els gemecs de la Rosaura.

— Pobre xicot! — mormolà la pentinadora.

— Al menys tingués una horeta ben curta! — implorà la manicura.

I la Clotilde, amb el desenfado que la caracteritzava, observà, despietadament:

— Si, ara la vol ben curta, però fa nou mesos la volia ben llarga!

FICK HADA

Conte premiat del número passat:

El paquetet de les eines

SECCIO VERSATIL

LO DE CADA NIT

Damunt del llit tou de plomes
hi ha un tresor de carns sublims:
una nena quasi nua
reposant entre els coixins
Va amb camisa mig cordada,
amb un escot Imperial,
descobrint un pit de nàcar
temptador i escultural.
Porta les calces molt fluïxes
que deixen veure un xiquet
lo que al home més engresca,
tot molçut i riçadet.
Ses mitges negres, calades,
fan destacar bellament
unes cames molt ben fetes
que s'entrobren lentament.
Sos bells ulls llencen guspires
de desig i temptació
i sos llavis s'entreobren
com ansiant la sensació.
Ses carns ardentes, febrores,
cremen de desig també
i el seu cor batega ràpid
demanant lo que no té.
Les manetes de la nena
per sos pits rodons i fermes
es passegen tremoloses
amb moviments impacients.
Sa destra poquet a poc
comença un suau moviment
i ben aviat son index
el segueix ritmicament.
De la nena la frisança
va augmentant amb el plaer
sembla que un torrent de foc
trasbalsa tot el seu ser.
El llit va fent nyigo-nyigo
i ella es comença a sentir
un calfred que li recorre
sa espinada de satí.
De prompte llena la nena
un sospir fort, tremolant,
i vençuda per l'espasme
posa els seus bells ulls en blanc.
Quan torna ella de l'èxtasi,
cerca, llesta, el mocador
per esborrar les senyals
del pecat, en el seu cos.
S'adorm tranquila i contenta
i somia amb el promès
i fins l'endemà a la nit,
aquí no ha passat res més.

LLOPIR E.

— Ramon! Dona els passadors a la minyona i fes-me'ls baixar desseguida!

L'ensenyança pràctica

EN Ricard era el primer d'estudi, i a fe que s'ho mereixia. No hi havia cap company que fos capaç de passar-li la mà per la cara. El seu mestre n'estava tant d'ell, que com a prova de la seva estimació el va posar al costat de la Pepeta, la seva filla, una criatura de dotze anys més espavilada que una fura i que, malgrat la seva tendra edat, era molt aficionada als xicots i coneixia ja una pila de coses de la vida que feien fredat.

No cal dir que en Ricard, com a xicot llest que era, s'aprofità de la companyia tant com pogué. La Pe-

peta, que en les maniobres que li feia el seu company per sota la taula hi trobava un gran consol, no trigà en correspondre a aquell en justa reciprocitat i així l'estudi, que per a quasi totes les criatures resulta una avant-sala de la felicitat.

Un mati, acabada la lliçó de lectura, el mestre s'adreçà als seus deixebles i amb to sentenciós els hi digué:

—Apreneu d'en Ricard, nois! És el més aplicat de tots vosaltres. Fins la Pepeta, la meua filla, malgrat l'ensenyament que jo li dono, estant al seu costat hi tindrà molt que aprendre.

I en Rafel, un bordegas de la classe amb més mala intenció que un miura, alçà el cap i, amb un somris burla, a l'ensemps que observava maliciosament els moviments de la parella, respongué:

—Gran cosa! Si la seva filla no m'hagués fet la rabeca, ja faria temps que jo li ensenyaria lo mateix que li està ensenyant ara en Ricard.

QUIM L. PELA.

D'una intervistua varietinesca publicada a un periòdic diari del matí:

«Fulana de Tal, preciosa criatura de unos 22 abríles, digna de ser morena y sevillana.»

Ves perquè no ha d'ésser digna d'ésser rossa i cartageneral

«Nadie diría parlamentando con ella que es una artista, pues su porte distinguido y su educación, nos demuestran ante todo que es una señorita...»

D'això les artistes haurien de protestar!

D'Informaciones, de Madrid:

«Acto que organizan los reformistas

BARCELONA.—Con motivo de la estancia de los reyes en esta ciudad, se dice que los reporteros están organizando un acto o festejo en honor de Sus Majestades».

Ja estan de broma, ja!

Ves que tenim que veure els reporters amb els correccionaris de don Melquíades!

Segons el *Ciero* de dimecres, al carrer de l'Olm, «falleció respectivamente esta tarde el teniente de caballería de la escala de reserva retirado por Guerra don Fulano de Tal».

Veu's aquí una mena de mort que no coneixiem.

De la vida alegre

L'Edèn i el Monte-Carlo segueixen omplint amb llurs revistes. En Tubau i en Fernández l'han encertada. Per molts anys!

Com que tot segueix igual, aquesta setmana parlarem dels temples de la grimègia del Paral·lel. L'Alatoly segueix sent l'idol del *Folies Bergère*. Fa riure molt i podem assegurar que dintre del gènere és de lo millor que tenim, per no dir l'únic.

Això dels aires regionals, quan estan bé no encostipen, i es per això que al *Pompeia* amb la simpàtica Carmen Vargas van tirant. També hi ha la Fuentes, que amb la revingudeta i castissa que és recull la mar d'aplaudiments de l'aglomerado i conglomerado.

El cabaret del Sevilla és avui la verdadera catedral del cante jondo, aís, i uis per tot lo alt i vinassa; barrila eternal

Al concert hi ha l'Àmàlia Blanco, que fa passar la pena negra a qualsevol per lo bonica que és. La Lolín, que lo mateix es marca unes sevillanes que vos canta el *Hay que ver!!* Res, una xava que lo mateix serveix per un barrido que per un fregao i a qui de bona gana li pegaríem una mossegadeta.

L'Alba, tan planeta com sempre, cultiva el *Moniato*; la Fortuny, amb aquell nasset d'avellana, bé, gràcies. La Cròs, està tan moreneta com quan erem al plè de l'estiu. Que s'hi dona iodo, prenda?

Però lo millor del Sevilla és el regisseur, que fuma de set i mig i va tirant de la rifeta.

La Montiel segueix essent la reina del *Moulin*; ella i la Torres — aquella criatura que fa perdre la xaveta a qualsevol per bon noi que siga — són les que més omplen.

També criden l'atenció aquells quadros, que volen ser reflexe de coses de museu. A nosaltres no ens fumen per això i ens agrada més veure aquestes xicotes que no els guixos o marbres de qualsevol rebost de coses velles.

La *Troupe Serrano* segueix omplint el *Novelty*: allò és canela fina. Ademés hi ha la Reinom, tan revinguda com sempre; la Claver, que sembla que encara té de créixer més; la Lola Miralles i la Maria Casanovas, que donen l'opi i fan perdre el cap i per si no n'hi hagués prou d'això, encara fan un alegre vodevil, que vos ne llepareu els dits. Els de la Penya Gigala riuen com a bojos.

La Maria Olímpia, aquella xicota que canta millor que els mateixos rossinyols, ha debutat al *Royal*. També hi ha marques tan quitlles com la Carreras, la Carola i la Mirúrgia — que no es cap anunci de la perfumeria.

La Mijares, moníssima com sempre, la Nievequina, tan fresca i la Mari-Perla està perquè la montin en qualsevol joia, de tan bonica que és.

També criden l'atenció i fan caure la baba al respectable, aquell be de Deu de mosses que fan els quadros plàstics. No sé com poden aguantar-se sense que se'ls hi escapi el riure amb la cara que posa la fiera al veure tanta vianda fresca. La boca se'ls hi fa aigual!

Al *Lion d'or* la nova empresa no fa més que calderades. Allí hi trobareu a la Mado de Rosaus, que està millor que l'Alba, quan era al *candelero*, la Luisa de Fornos amb ses dances clàssiques i la Paquita Rosa, que també hi fa la baldufa.

La Pepeta Iris, la xamosa cobejadora catalana, debutarà dijous al *Teatre Principal* de Gràcia, i no duptem que com sempre assolirà un èxit clamorós amb el seu art refinat i selecte. Nosaltres, que ens estimem a la Pepeta com els ulls de la nostra cara, li cridem: «Amunt, Pepeta! que Catalunya necessita dones com tu i no pas una altra cosa que va nomenar l'altre dia el senyor Puig i Cadafalch.» No hi faltarem i prometem fer-los-hi cinc de com hagi anat la cosa.

LLETRES DE LLOFRIU

Bonapessa. Aniran sortint. Escolti: no podria escriure més curt? És que els contes no són con el Nandu, sab? que quan més llarg millor. Curt i groixut és com va millor. — *Mick E. Leth*. Van tots dos. Vostè és un trumfo. — *B. Aldiri*. Veurem d'encolomar-li. — *Pi Xota*. No va ni amb rodes. — *Tib Ath*. És més fluix que una horxata de quinze. — *Bit Lleta*. Va al número. — *Bufanívols*. És massa llarg i li manca xisto final. El retall que ens envia va al «Cistell del recader». — *Una planxadora del carrer de Tamborets*. Encantats, maca. I si un dia no té ningú per acompanyar-la al cine, ja ho sab, disposi. En queden un gavadal per contestar.

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra... a 45 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa... a 75 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tintes... a 60 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulls, paper color superior... a 30 ptes. el 100
Talonaris entrega, matriu i dos talons... a 55 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa... a 82 ptes. el 100
Llibres de «Pedido» de 50 fulles duplicades... a 70 ptes. el 100
Llibres de «Pedido» de 50 fulles triplicades... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya).
Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions.
COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA
i Centres d'Específics.

POMPEYA

Tots els dies Compagnia de revistes, vodevils de
Victorià Vázquez
Èxit de CARMEN VARGAS

Monte - Carlo

Tots els dies
S. M. la Luna-El Talismán de Venus

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENC que fa
TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)
Carrer de Barbará, 27
Ascensor

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.ª, 1.ª

— **Maestro BRULL** —
Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segalá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badar!...

La Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

Qu'ibada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per **LA MUNDIAL** a comprar un salvavides per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavatges per a després del bany - Polvos per a matar l-s cabres de dotze pots.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el quals s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans **OXY-MEL I SERRA**.
Demaneu-lo a tot arreu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall
«EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral.
Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.
Son irrompibles.
També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres **POLVOS** a **0'50** la capsula.
1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolf

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

- Mira, nena, no m'agrada que t'acostumis a n'aquests mals vicis.
 — Però, mamà, el fumar no és pas un vici. Donar una pipadeta de tant en tant, a totes ens agrada.